

1 Waarin Aru spijt heeft dat ze open heeft gedaan

Het probleem met opgroeien tussen uiterst gevaarlijke dingen is dat je er na een tijdje aan gewend raakt.

Zolang Aru zich kon herinneren had ze in het Museum van Oude Indiase Kunst en Cultuur gewoond. En ze wist donders goed dat je de lamp die aan het eind van de Godenzaal stond niet mocht aanraken.

Ze kon het over de 'lamp van de ondergang' hebben zoals een piraat die een zeemonster had getemd langs zijn neus weg kon zeggen: *O, je bedoelt die goeie ouwe Ralph, hier?* Maar hoe gewend ze er ook aan was, ze had de lamp geen enkele keer aangestoken. Dat zou tegen de regels zijn. De regels die ze elke zaterdag, wanneer ze de middaggrondleiding deed, opnieuw opdreunde.

Sommige mensen vonden het maar niks om in het weekend te werken, maar voor Aru voelde het niet als werk.

Het voelde als een ceremonie.

Als een geheim.

Dan trok ze haar rode gesteven hes aan met de drie knopen in de vorm van een bij. Dan deed ze haar moeders museumcu-

ratorstem na en – dit was het allermooiste deel –lúísterden de mensen. Geen moment dwaalden hun blikken bij haar vandaan. Vooral niet wanneer ze het over de vervloekte lamp had.

Het was het fascinerendste ding waar ze het ooit over had, dacht ze wel eens. Een vervloekte lamp was een veel interessanter onderwerp dan, pak 'm beet, een afspraak bij de tandarts. Al zou je kunnen zeggen dat ze alle twee vervloekt zijn.

Aru woonde al zo lang in het museum dat het geen geheimen meer voor haar had. Van jongs af aan had ze zitten lezen en haar huiswerk gemaakt onder de reusachtige stenen olifant bij de ingang. Vaak was ze in slaap gevallen in het theater en was weer wakker geworden vlak voordat de krakende stem van de audiotour verkondigde dat India in 1947 onafhankelijk werd van de Britten. Ze verstopte zelfs regelmatig een voorraad snoep in de muil van een vierhonderd jaar oud standbeeld van een zeedraak (ze had hem Steef genoemd) in de westelijke vleugel. Aru wist overal alles vanaf in het museum. Behalve van één ding...

De lamp. Die was nog steeds een raadsel.

‘Het is niet echt een lamp,’ had haar moeder, de beroemde curator en archeologe dr. K.P. Shah, gezegd toen ze hem die eerste keer aan Aru had laten zien. ‘We noemen het een *diya*.’

Aru herinnerde zich hoe ze haar neus tegen de glazen vitrine had gedrukt en naar het aardewerken ding had getuurd. Wat vervloekte voorwerpen betrof was dit verreweg het saaiste dat ze ooit had gezien. Het had de vorm van een hockeypuck waar een punt aan was geknepen. Langs de rand zaten kleine inkepingen, als bijtsporen. En toch, ondanks al zijn gewoonheid, leken zelfs de standbeelden in de Godenzaal terug te deinzen voor de lamp, alsof ze liever uit zijn buurt bleven.

‘Waarom kunnen we hem niet aansteken?’ had ze haar moeder gevraagd.

Haar moeder had haar niet aangekeken. ‘Soms verlicht een lamp dingen die beter in het duister kunnen blijven. Trouwens, je weet nooit wie erover waakt.’

Nou, Aru had gewaakt. Haar hele leven had ze erover gewaakt.

Elke dag wanneer ze van school kwam, hing ze haar rugzak aan de slurf van de stenen olifant en glipte ze naar de Godenzaal.

Het was de best bezochte zaal van het museum, met wel honderd standbeelden van allerlei hindoeïden. Haar moeder had grote spiegels aan de muren gehangen zodat de bezoekers de artefacten van alle kanten konden bekijken. De spiegels waren ‘vintage’ (een woord dat Aru had gebruikt toen ze met Burton Prater een groen uitgeslagen stuiver had geruild voor wel twee dollarbiljetten en een halve Twix). Vanwege de hoge iepen en lagerstroemia’s die voor de ramen stonden leek het licht dat de Godenzaal in viel altijd wat gedempt. Gevederd, bijna. Alsof de standbeelden een kroon van licht droegen.

En elke dag bleef Aru bij de ingang staan en liet haar blik op haar favoriete standbeelden rusten – Indra, de koning van de hemel, een bliksemschicht in zijn geheven hand; Krishna, blazend op zijn fluit; Boeddha, met rechte rug en zijn benen onder zich gevouwen in meditatie – tot haar aandacht onvermijdelijk naar de glazen vitrine met de diya werd getrokken.

Minutenlang bleef ze zo staan, wachtend op iets... iets wat de volgende schooldag interessanter zou maken, of wat de mensen zou doen inzien dat zij, Aru Shah, niet zomaar een van die brugklassers was die lusteloos hun schooltijd doorliepen, maar een heel bijzónder iemand...

Aru wachtte op magie.

En elke dag werd ze teleurgesteld.

‘Doe iets,’ fluisterde ze tegen de godenstandbeelden. Het was een maandagochtend en ze had haar pyjama nog aan. ‘Jullie hebben genoeg tijd om iets gaafs te doen, want ik heb herfstvakantie.’

De standbeelden deden niets.

Aru haalde haar schouders op en keek uit het raam. De bomen van Atlanta hadden nog niet door dat het oktober was. Alleen hun bovenste helft was in een rood met gouden gloed gehuld, alsof iemand ze tot halverwege in een emmer met vuur had gedompeld en ze toen weer op het grasveld had laten ploffen.

Zoals Aru al had verwacht, beloofde het een saaie dag te worden. Dat had haar eerste waarschuwing moeten zijn. De wereld heeft er een handje van om mensen te foppen. Hij houdt ervan om een dag zo glanzend en loom te laten aanvoelen als door de zon verwarmde honing die langs een pot omlaagdruipt en te wachten tot je niet meer op je hoede bent...

En dan toe te slaan.

Vlak voordat het bezoekersalarm ging, had Aru's moeder heen en weer gedarteld door het krappe tweekamerappartement dat deel uitmaakte van het museum. Ze leek drie boeken tegelijkertijd te lezen terwijl ze ook nog eens een telefoongesprek voerde in een taal die klonk als tinkelende belletjes. Aru daarentegen lag ondersteboven op de bank en probeerde haar moeders aandacht te trekken door haar te bekogelen met popcorn.

‘Mam. Als je niks zegt belooft je dat je met me naar de bioscoop gaat.’

Haar moeder lachte bevallig in de telefoon. Aru fronste haar voorhoofd. Waarom kon zij niet zo lachen? Als Aru lachte, klonk het alsof ze stikte.

‘Mam. Als je niks zegt belooft je dat we een hond nemen. Een Pyrenese berghond. En dan noemen we hem Beowoef!’

Nu knikte haar moeder met gesloten ogen, wat betekende dat ze écht aandachtig luisterde. Alleen niet naar Aru.

‘Mam, als je niks zegt belooft je...’

Brieieiep!

Brieieiep!

Brieieiep!

Haar moeder trok een sierlijke wenkbrauw op en keek Aru aan. *Je weet wat je moet doen.* Aru wist wat ze moest doen. Ze wilde het alleen niet moeten doen.

Ze liet zich van de bank rollen en klauwde als Spiderman over de vloer in een laatste poging haar moeders aandacht te vangen. Het was geen eenvoudige opgave, aangezien de vloer bezaaid lag met boeken en nog halfvolle mokken chai. Toen ze achteromkeek zag ze haar moeder iets op een blocnote krabbelen. Met hangende schouders ging Aru de kamer uit en liep naar de trap.

De maandagmiddag was altijd rustig in het museum. Zelfs Sherrilyn, het hoofd van de museumbeveiliging en Aru’s weekendoppas met het engelengeduld, kwam ’s maandags niet naar het museum. Op alle andere dagen – behalve zondag, want dan was het museum dicht – hielp Aru met het uitdelen van bezoekersstickers. Ze vertelde de mensen waar de verschillende collecties zich bevonden en wees ze de weg naar de toiletten. Eén

keer had ze zelfs de kans gekregen tegen iemand te schreeuwen die op de stenen olifant had geklopt, waar heel duidelijk een bord bij stond met NIET AANRAKEN (wat in Aru's idee voor iedereen gold die niet haar was).

Op maandagen verwachtte ze alleen de incidentele bezoekers die even kwamen schuilen voor het slechte weer. Of mensen die hun zorg kwamen uiten (op de vriendelijkst denkbare manier) dat het Museum van Oude Indiase Kunst en Cultuur de duivel aanbad. Of soms gewoon de postbode die een handtekening nodig had voor een pakje.

Wat ze niet had verwacht toen ze de deur opendeed om de nieuwe bezoekers te begroeten, was dat het drie leerlingen van de Augustusschool zouden zijn. Aru kreeg zo'n gevoel als wanneer de lift te snel tot stilstand kwam. Een doffe *woesj* van paniek stompte haar in haar maag toen de drie leerlingen op haar en haar Spiderman-pyjama neerkeken.

De eerste, Poppy Lopez, sloeg haar sproetige zonverbrande armen over elkaar. Haar bruine haar zat in een strakke ballerina-knot. De tweede, Burton Prater, hield zijn geopende hand voor haar op, waar een morsige stuiver op prijkte. Burton was klein en bleek en zag er in zijn zwart met geel gestreepte shirt uit als een ongelukkige hommel. De derde, Ariëlle Reddy – het mooiste meisje van hun klas, met haar donkerbruine huid en glanzende zwarte haar – keek alleen maar heel kwaad.

‘Ik wist het,’ zei Poppy triomfantelijk. ‘Bij wiskunde zei je tegen iedereen dat je moeder je in de vakantie zou meenemen naar Frankrijk.’

Dat had ze ook beloofd, dacht Aru.

Afgelopen zomer had Aru's moeder zich, uitgeput van de zoveelste buitenlandse reis, behaaglijk opgekruld op de bank.

Vlak voordat ze in slaap viel, had ze Aru een kneepje in haar schouder gegeven en gezegd: *Misschien neem ik je in de herfst mee naar Parijs, Aru. Er is daar een café aan de Seine waar je de sterren tevoorschijn kunt horen komen voordat ze gaan dansen in de avondhemel. Dan gaan we naar boulangeries en musea, drinken we koffie uit kleine kopjes en dwalen we uren door de tuinen.*

Die nacht had Aru wakker liggen dromen van nauwe kronkelstraatjes en zulke voorname tuinen dat zelfs de bloemen er hooghartig hadden uitgezien. Met die belofte in gedachten had Aru zonder klagen haar kamer opgeruimd en de afwas gedaan. En op school was die belofte haar harnas geworden. De andere leerlingen van de Augustusschool hadden allemaal een vakantiehuis op plekken als de Malediven of de Provence, en klaagden over hun jacht dat in reparatie was. De belofte van Parijs had voor Aru 'erbij horen' een piepklein stapje dichterbij gebracht.

Maar nu probeerde Aru niet ineen te krimpen onder Poppy's blauwogige blik. 'Mijn moeder had een top secret opdracht voor het museum. Ze kon me niet meenemen.'

Dat was deels waar. Haar moeder nam haar nooit mee op dienstreizen.

Burton gooide de groen uitgeslagen stuiver op de grond. 'Je hebt me voor de gek gehouden. Ik heb je twee dollar gegeven!'

'En daarvoor heb je een vintage stuiver...' begon Aru.

Ariëlle snoerde haar de mond. 'We weten dat je liegt, Aru Shah. Dat is wat jij bent: een leugenaar! En als de school weer begint, vertellen we het aan iedereen...'

Aru's maag balde zich samen. Vorige maand, toen ze was begonnen op de Augustusschool, had ze goede hoop gehad. Maar dat was van korte duur geweest.

In tegenstelling tot de andere kinderen werd zij niet naar school gebracht in een chique zwarte auto. Zij had geen tweede huis in het buitenland. Zij had geen studeerkamer en geen tuinkamer. Zij had gewoon ‘een kamer’ en zelfs zij wist dat haar kamer eerder een kast met grootheidswaan was.

Maar wat ze wel had was fantasie. Aru dagdroomde heel haar leven al. Elk weekend wanneer ze wachtte tot haar moeder thuiskwam, verzon ze een verhaal: haar moeder was een spionne, een verbannen prinses, een tovenaars.

Haar moeder beweerde dat ze helemaal niet op dienstreis wilde, maar dat de reizen noodzakelijk waren om het museum draaiend te houden. En wanneer ze thuiskwam en dingen vergat – zoals Aru’s schaakpartijen of koorrepetities – was dat niet omdat het haar niet interesseerde, maar omdat ze het te druk had met alle kunst- en cultuurballetjes in de lucht houden.

Dus wanneer de andere kinderen op de Augustusschool er naar vroegen, vertelde Aru hun een verhaal. Net als de verhalen die ze zichzelf vertelde. Ze praatte over steden waar ze nooit was geweest en maaltijden die ze nooit had genuttigd. Als ze met afgetrapte schoenen op school kwam, was dat omdat haar oude paar naar Italië was gestuurd om te worden hersteld. Ze had zich net als alle anderen de delicate, hooghartig opgetrokken wenkbrauw eigen gemaakt en ze zorgde dat ze de namen van de winkels waar ze haar kleren kocht verkeerd uitsprak, zoals de Franse *Tar-Gé* en de Duitse *Vahl-Mahrt*. Als dat mislukte snoof ze gewoon en zei: ‘Geloof me, dat merk zegt jou toch niks.’

En op die manier was ze een van hen geweest.

Een tijdlang hadden de leugens gewerkt. Ze was zelfs uitgenodigd voor een weekend aan het meer met Poppy en Ariëlle.

Maar Aru had alles verpest die keer dat ze was betrapt toen ze wilde wegglijpen uit de rij bij de carpool. Ariëlle had gevraagd welke auto van haar was. Aru had er een aangewezen en Ariëlles glimlach was verstrakt. ‘Wat raar. Want dat is de auto van mijn chauffeur.’

Ariëlle schonk Aru nu diezelfde vijandige blik.

‘Je hebt ons verteld dat je een olifant hebt,’ zei Poppy.

Aru wees achter zich naar de stenen olifant. ‘Dat is zo!’

‘Je zei dat je hem gered had uit India!’

‘Nou ja, mijn moeder zei dat ze hem uit een tempel hadden “geborgen”, en dat is een duur woord voor “redden”...’

‘En je zei dat je een vervloekte lamp had,’ zei Ariëlle.

Aru zag het rode lampje op Burtons telefoon: het brandde zonder te knipperen. Hij nam haar op! Ze raakte in paniek. Stel dat die video online ging? Ze had twee keuzes: 1) Ze kon hopen dat het universum medelijden met haar kreeg en haar in vlammen zou laten opgaan voordat de school weer begon, of 2) Ze kon haar naam veranderen, een baard laten staan en verhuizen.

Of, om dat alles vóór te zijn...

Ze kon hun iets onmogelijks laten zien.

‘De vervloekte lamp is echt,’ zei ze. ‘Ik kan het bewijzen.’